

ת"פ 50548/12/14 - מדינת ישראל נגד מיכאל לוגבינוב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 50548-12-14 מדינת ישראל נ' לוגבינוב
בפני כב' השופט מרדכי פלד, סגן נשיא.
23 יוני 2015
50590-12-14

המאשימה
נגד
נאשם
מדינת ישראל
מיכאל לוגבינוב

נוכחים:

ב"כ המאשימה, עו"ד איציק אמיר

ב"כ הנאשם, עו"ד אלמלם

הנאשם - בעצמו

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין, אני מודיע על זיכוי הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

1. בתאריך 19.12.2014, בשעה שאינה ידועה, נגנב מרחוב מקווה ישראל 2, בחולון, רכב מסוג "מאזדה 323", מס' רישוי 930-27-57 (להלן: "**הרכב**"), השייך למר יוסף שוחט, הוא המתלונן (ע"ת 3). הרכב נגנב על ידי אדם שזהותו אינה ידועה.

המתלונן מסר בעדותו כי מדובר ברכב ישן, משנת יצור 2001, שאין מותקנת בו מערכת אזעקה וככל הנראה איבד או הותיר את מפתחות הרכב, בתוך מתג ההתנעה.

בכתב האישום נכתב, כי בתאריך 21.12.2014, בשעה 04:00, לערך, נראה הנאשם מהלך בחניון, שברח' ריב"ל, פינת רחוב חומה ומגדל, בתל אביב (להלן: "**החניון**"), כשהוא סורק כלי רכב ומציץ לתוכם. בהמשך לכך התפרץ הנאשם לרכב האמור, שאין ידוע כיצד הובא לאותו חניון. הנאשם התניע את הרכב והחל לנסוע מהחניון, מבלי ששעה לקריאותיו של השוטר שחר שרביט (להלן: "**שרביט**") לעצור ונמלט מהחניון, כשלפני כן אף גידף את שרביט, שטען בעדותו, שהיה קרוב לדריסה ע"י הנאשם.

לאחר זמן קצר נמצא הרכב ברחוב המסגר 38, בתל אביב, כשהוא נטוש (תמונות ת/6 א'-ה', דיסק תמונות ת/12).

2. הנאשם נעצר בתאריך 21.12.2014, בשעה 16:00 לערך (ראה ת/9), ובחיפוש שנערך בביתו, ברח' חנקין, בחולון, נמצאו מקרן, מכשיר טלפון נייד מסוג "סמסונג", ארבעה כרטיסי טלפון נייד, וכן שלט לרכב, החשודים כגנובים.

לנאשם יוחסו אפוא עבירות של פריצה לרכב, בכוונה לבצע פשע, גניבת רכב, הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו וכן החזקת נכס החשוד כגנוב, על פי סעיפים 413 ו. סיפא, 413 ב., 275 ו- 413 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").

הנאשם כפר במיוחס לו וטען כי כלל לא היה באותו חניון, וכי בעת קורות הארוע המיוחס לו היה במקום אחר, וכי זיהויו על ידי שרביט הינו שגוי. אשר לחפצים שנמצאו בביתו, טען הנאשם כי מדובר, ברובם, בפריטים ישנים, שנקנו על ידיו.

עד התביעה המרכזי בתיק הינו השוטרי שחר שרביט (ע"ת 4) (להלן: "**שרביט**") שכתב דו"ח פעולה מפורט (ת/4), וכן תוספת לדו"ח (ת/5). יצוין, כי בדו"ח הפעולה פורט כי הארוע נשוא כתב האישום התרחש בתאריך 20.12.2014, ולא כפי הכתוב בכתב האישום - 21.12.2014.

3. בדו"ח הפעולה ובעדותו בביהמ"ש, פרט שרביט כי הבחין בנאשם, כשהוא מאיר באמצעות מכשיר טלפון סלולארי, לתוך רכב הנמצא בחניון. שוטרי נוסף שנכח באירוע, ליאור דנוך, ציין בדו"ח הפעולה שכתב כי גם הוא הבחין בנאשם: "**מסתכל לתוך רכבים בחניון בעזרת ידו הימנית הוא מניח את ראשו על השמשה ומצמיד את הראש לרכב. עמדתי במרחק 50 מטרים ממנו**" (ת/7). לעניין הכרות קודמת עם הנאשם, פירט העד שרביט ומסר כי שבועיים טרם הארוע נשוא כתב האישום, צפה במצלמות אבטחה של מקום אחר, ואז הבחין בשני אנשים, כשאחד מהם לובש מעיל שחור עם פסים ירוקים זוהרים, אלא שבאותה צפייה במצלמות, לא זיהה את הנאשם. עם זאת, כשבוע לאחר מכן, פגש בנאשם, בהיותו ברחוב חומה ומגדל, בתל אביב והבחין כי הנאשם לובש את אותו מעיל שבו נראה האדם שצפה בו בזמן במצלמות, כשבוע קודם לכן, שאז קישר העד את הנאשם לדמות שנראתה על ידו במצלמות. העד צילם את הנאשם באמצעות מכשיר הטלפון, ואז הבחין בו בסימנים מזוהים נוספים, כגון, מבנה גופו, שערו ואף ציין כי אחת מעיניו נראתה מעט קטנה מהרגיל. באותו מפגש עיכב במכוון את הנאשם משפתח עמו בשיחה, שנמשכה מעל 40 דקות.

4. כאמור, ביום הארוע, בעת שזיהה, כאמור, את הנאשם, בחניון, סורק את כלי הרכב, הורה שרביט לשוטרי נוסף שהיה עמו, ליאור דנוך (ע"ת 5) (להלן: "**ליאור**"), לעקוב אחרי הנאשם, כאשר ציין כי הנאשם: "**לבש מכנסיים ועליונית כהה עם צבע ירוק זוהר, בצידי הגוף, מתחת לידיים**" (ת/4). ליאור דיווח לו כי הנאשם נכנס לחניון, נשוא כתב האישום, ובהמשך דיווח לו כי הנאשם הצליח להיכנס לתוך הרכב, שאז הבחין בו גם שרביט, שהגיע למקום, ואז החל הנאשם לנסוע ברכב לכיוון הכניסה לחניון, ולא עצר את הרכב למרות קריאותיו של שרביט, שגם נאלץ לקפוץ מנתיב הנסיעה בו נסע הנאשם, על מנת שלא להיפגע (ראה גם ת/5). העד ניגש לדלת הסמוכה למושב הנהג, וניסה לפתוח אותה, כשחלון הרכב היה פתוח מעט ואורות הרכב דלקו, ואז הבחין, לדבריו, היטב בנאשם, שהיה מוכר לו קודם לכן, כל זאת ממרחק של כחצי מטר, בנסיבות שתוארו לעיל. כשהנאשם גם לבש את אותם בגדים שבהם נראה על ידי העד בעבר ובחן את כלי הרכב קודם לכן, בחניון. הנאשם נמלט ממנו, תוך שהוא פולט לעברו קללה בשפה הרוסית, וכאמור נעצר בתאריך 21.12.14, בשעה 16:00 לערך.

הרכב אחר בקרבת מקום לחניון, ברח' המסגר 38, בתל אביב.

5. הוגשו תמונות שנלקחו ממצלמות, ברחוב שבו ננטש הרכב (ת/6 א' - ת/6 ה'), דיסק תמונות (ת/12), שבאלו נראית דמות הנמלטת מהרכב שנגנב, כאשר לטענת העד שרביט, די בתמונות אלו כדי להצביע על פרטים מזהים נוספים של הנאשם, כמו צורת התספורת.

בעדותו בביהמ"ש, חזר ומסר העד שרביט, כי הוא משוכנע כי היה זה הנאשם שנהג ברכב, שנגנב מהחניון, כשהוא מבסס את הזיהוי, בין השאר, על הדימיון הניכר בבגדים ובעיקר על היכרותו הקודמת עם הנאשם, כפי שתוארה לעיל. העד שרביט מסר כי מבחינתו הזיהוי ודאי (עמ' 8, ש' 1).

השוטר ליאור, שאף הוא ערך דו"ח פעולה משלו (ת/7), מסר כי זיהה בחניון אדם אשר לבש חולצה שחורה עם פסים בצבע ירוק, בחלק העליון של החולצה. בהמשך הבחין כי אותו אדם סורק כלי רכב, שאז נכנס לרכב נשוא כתב האישום, התניע אותו והתקדם לכיוון היציאה מהחניון. יצוין כי בתוספת למזכר ת/8, צוין כלהלן: **"החולצה של החשוד הייתה כהה ולא בהכרח שחורה"**.

6. העד מסר תיאור דומה לזה שמסר שרביט, לגבי ניסיונו של שרביט לעצור את הרכב, ולפיו שרביט צעק לנוהג ברכב לעצור, אך זה התעלם ממנו ואף ניסה לדרוס את שרביט. בשלב זה איבד ליאור קשר עם הרכב הנמלט. העד ליאור צוין כי לא הייתה בינו ובין הנאשם הכרות קודמת. יש להוסיף כי אין מצוי בדו"ח הפעולה שערך העד ליאור (ת/7), תיאור נוסף אם לגבי תווי פניו של הנאשם ואם לגבי פרטים מזהים נוספים, כשהעד התייחס אך לצורת לבושו של הנאשם, כמתואר לעיל. העד הוסיף בעדותו כי המרחק בינו לבין הרכב, בעת שנכנס הנאשם לרכב והתניעו, היה כ-50 מטרים (עמ' 9, ש' 24-25).

7. בעדותו בביהמ"ש הכחיש, כאמור, הנאשם, מכל וכל, כי היה בחניון המדובר וטען כי מדובר בזיהוי שגוי. במהלך עדותו העלה הנאשם טענת אליבי, לפיה, היה בשעות המיוחסות לו, בעת הארוע, בבית אמו, במסיבת יום הולדת שנערכה לאמו, כשלאחר מכן נותר לישון שם.

ראוי לציין כי על נאשם המעלה טענת אליבי, מוטל להוכיח את טענתו או לעורר ספק סביר בליבו של בית המשפט, אם אמנם הוא זה שביצע את המעשה המיוחס לו (ראה י.קדמי, על הראיות, חלק II, עמ' 898).

לעניין זה אף הובאו בנוסף, 3 עדי הגנה, והם אמו (ע"ה 2), גב' טיקן, שטענה כי בתאריך 19.12.2014, ביום שישי, נחגג יום הולדתה בביתה, כאשר המסיבה התמשכה עד לתאריך 20.12.2014, עד שעה 03:30 לפנות בוקר, כשלאחר מכן נותר הנאשם לישון בביתה, לדבריה: **"בני היה שיכור ונשאר לישון אצלי"** (עמ' 18, ש' 8). עדות דומה מסר חברו של הנאשם, סנדרו גנון (ע"ה 3), שמסר כי באותו יום שישי השתתף באותה מסיבת יום הולדת, שבה היה גם הנאשם, ואילו אחותו של הנאשם, אאוריקה טיקן, מסרה בעדותה כי מסיבת יום ההולדת החלה ביום 19.12.2014, החל ביום ו', והתמשכה עד השעה 03:00-04:00, ביום שבת - 20.12.2014. עדה זו טענה כי המסיבה הסתיימה בשעה 03:00, והנאשם פנה לאחר מכן לישון, בבית אמו.

8. מתברר, כי עדים אלו, כמעט ולא נחקרו ע"י ב"כ המאשימה, בחקירה נגדית, לעניין גירסת האליבי שהעלו - כאשר עד הגנה 3 לא נחקר כלל בחקירה נגדית - לדידו של הנאשם. וכאמור מדובר בטענה לפיה הנאשם היה במועד, שעליו מסרו השוטרים ליאור ושרביט, קרי 20.12.04, בביתה של אמו. התברר כי ב"כ המאשימה סבר כי המועד בו בוצעו העבירות הוא אכן 21.12.2014, כפי הכתוב בכתב האישום, ועל כן הניח כי אין בדבריהם של העדים, שהובאו מטעם ההגנה, כדי לסייע לנאשם בטענת האליבי שהועלתה, מאחר והם התייחסו כאמור לתאריכים 19 ו-20, בחודש דצמבר 2014.

עולה אפוא, כי מנסח כתב האישום, ובהמשך התובע מטעם המאשימה, הניחו הנחה שגויה, לפיה הארוע נשוא כתב האישום התרחש בתאריך 21.12.2014, בשעה 04:00 לערך, ולא היא, משמתברר כי הארוע התרחש ב- 20.12.2014, לפנות בוקר.

9. המשפט נוהל אפוא בהסתמך על הכתוב בכתב האישום, הנחה שהתבררה, כאמור, כשגויה, לפיה הארוע לא התרחש ב- 20.12.2014, אלא בתאריך 21.12.2014, כפי המצוין בכתב האישום. עולה עוד, כי במהלך חקירתו הנגדית התייחס גם הנאשם תחילה לכך כי ב- 21.12.2014, בשעה 02:00: **"הייתי בבית. ישנתי"** (עמ' 13, ש' 23), כשהוסיף: **"בלילה לפני זה הייתי אצל אמי ביום ההולדת"** (עמ' 14, ש' 1), כשהמסיבה שם הסתיימה בשעה 04:30 לערך.

הנאשם גם לא הכחיש את אותה הכרות קודמת, במפגש שארך כ-40 דקות, בינו ובין שרביט.

אלא שמתברר כי גם בהמשך חקירתו הנגדית, היה שרוי הנאשם במבוכה בכל הנוגע לתאריך בו התרחש הארוע המיוחס לו.

כך אמר הנאשם בעדותו: **"כשעצרו אותי, פעם זה היה ב- 19 ופעם ב- 21. כל פעם אתם מוסיפים משהו, והוסיפו לי בכל דיון משהו חדש"**. (עמ' 16, ש' 5-6).

10. בסיכומיה התייחסה הסנגורית, עו"ד אלמלם, לראשונה, לכך כי הארוע נשוא כתב האישום התרחש בתאריך 20.12.2014 וציינה כי עדי ההגנה, שהובאו מטעם הנאשם, אכן התייחסו כולם לתאריך 20.12.2014, כשטענו, כאמור, כי הנאשם נכח בבית אמו, בשעות הרלבנטיות להתרחשות שלוש מהעבירות נשוא כתב האישום, המתייחסות לאירועים בחניון.

יאמר כבר עתה כי אותה שגיאה שנפלה בכתב האישום, דהיינו, אי רישום התאריך הנכון שבו התרחשו מרבית האירועים נשוא כתב האישום (מלבד העבירה הנוגעת להחזקת הרכוש החשוד כגנוב), פגמה, על פניה, בהגנת הנאשם והדברים באו כאמור לכדי ביטוי, כפי שצוין לעיל, גם בדבריו של הנאשם בביהמ"ש, שמשמעותם אינה אלא כי אין הוא מסוגל להתגונן כיאות, מפני המיוחס לו, מאחר והמאשימה אינה ממקדת את התאריך שבו התרחש המיוחס לו, ואין להקל ראש בתקלה מעין זו, בנסיבות העניין.

11. מתברר עוד, כי הנאשם נעצר כאמור בתאריך 21.12.2014, בשעה 16:00 לערך. חקירתו במשטרה החלה כ-8 שעות לאחר מעצרו, וזאת בתאריך 22.12.2014, בשעה 00:25 (ת/1). משנחקר הנאשם, טען כי לא יאמר דבר, לפני שיוועץ בסנגורו. החוקר, רס"ר אכרם חיר אל דין, הפסיק את החקירה, והתקשר, בשעה 00:40, לסנגוריה הציבורית, אך נותר ללא מענה. כמו כן, שלח גם פקס לבקשה לייצוג. בשעה 01:10, משלא אותר סנגור מטעם הסנגוריה הציבורית ולאחר שהנאשם נשאל אם הוא מכיר עורך דין שהוא מבקש להתייעץ עמו, והנאשם השיב בשלילה, החליט החוקר, בשעה 01:10, תוך כדי עדכון הקצין התורן, להמשיך ולחקור את הנאשם, שנותר בעמדתו וסרב להשיב לכל שאלה שנשאל, בטרם היוועצות עם סנגור. החוקר אכרם (ע"ת 1), העיד בביהמ"ש, כי המתין, לטעמו, זמן סביר, ומשלא איתר עו"ד מטעם הסנגוריה הציבורית, החליט להמשיך בחקירת הנאשם.

12. הנסיבות הללו, הסובבות את אותה חקירה, מעלות כי לא היה מקום, ולא היה טעם בהמשך החקירה, מבלי שניתנה לנאשם זכות היוועצות עם סנגור. בעניין זה אין לי אלא להפנות לחשיבותה של זכות היוועצות בעו"ד, כפי שזו מצאה את ביטויה בפסיקת בתי המשפט (ראה בהקשר זה ע"פ 10049/08 **אבו עזא נ' מדינת ישראל**), וע"פ 5121/98 **רפאל יששכרוב נ' התובע הצבאי**, פ"ד ס"א (1)

461, עמ' 501:

"חשיבותה של זכות הפגישה וההיוועצות עם סנגור בשלב החקירה נובעת מכך שכלל, חקירה על ידי אנשי מרות מהווה סיטואציה מורכבת ולוחצת עבור כל מי שנחקר בתנאי מעצר כשהוא ניצב לבדו אל מול חוקריו. הדעה המקובלת היא כי זכות הייצוג וההיוועצות בעורך דין מסייעת לשמירה על זכויותיהם של נחקרים, להבטחת הגינותם של הליכי החקירה ולמניעת ניצול לרעה של פערי הכוחות המובנים בין העצור לאנשי המרות החוקרים אותו. בהקשר זה, ניתן להצביע על מספר טעמים המצדדים בזכותו של העצור לייצוג משפטי בשלב החקירה: ראשית, היוועצות העצור עם עורך-דינו מסייעת לוודא כי העצור מודע למכלול זכויותיו, ובהן הזכות לחקירה הוגנת בלא שיופעלו עליו אמצעי חקירה פסולים, החיסיון מפני הפללה עצמית וכן זכות השתיקה. ההנחה היא כי עורך-הדין יקפיד על מתן הסבר לעצור בדבר זכויותיו בחקירה בלשון מובנת ופשוטה, וכן יבאר לו את המשמעויות הנלוות לאי מסירת גירסה בחקירת המשטרה"

13. לא היה מקום, כאמור, להמשיך את חקירת הנאשם, וניתן היה לדחותה, עד אשר יוועץ הנאשם בעו"ד, ראה סעיף 34 (ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו-1996): **"ביקש עצור להיפגש עם עורך דין, שמינהו אדם קרוב לעצור להיפגש עמו, יאפשר זאת האחראי על החקירה, ללא דיחוי"**, ולא הובאה כל ראיה לכך כי ניתנה החלטת קצין המאפשרת דחיית המפגש של הנאשם עם עו"ד (סעיף 34 (ד-ו) וסעיף 35 לחוק דלעיל) (ראה בהקשר זה גם ע"פ 5203/98 חסון נ' מדינת ישראל, פסקה 7).

כמו כן, לא ברור די על שום מה לא נגבתה מהנאשם הודעה נוספת, תוך כדי מעצרו וזאת, לאחר שפגש בסנגור ונועץ בו, וזאת בשים לב לכך שהנאשם לא מסר, כאמור, קודם לכן, כל גירסה, משחזר וטען כי הוא מבקש תחילה להיוועץ בעו"ד, כשיתכן כי במידה והייתה נגבית הודעה נוספת מהנאשם, הייתה גם עולה טענה מפורטת של הנאשם, כי נכח במקום אחר. קרי, טענת אליבי.

14. אכן, הנאשם העלה לראשונה את טענת האליבי, רק בשיבת ההקראה, שהתקיימה בתאריך 19.2.15 (עמ' 1, ש' 11), אלא שלא פירט את שמות האנשים התומכים באותו אליבי, ורק בעדותו בביהמ"ש פירט באשר לנוכחותו באותה מסיבה.

עם זאת, עדיין, אין בכך כדי לעמוד לרועץ לנאשם, בשים לב לכך שלא ניתנה לו הזדמנות, קודם לכן, כאמור וזאת במהלך חקירתו במשטרה, להעלות את טענת האליבי בפרוטרוט, דבר שהיה בו גם כדי לאפשר לחוקרי המשטרה, למצות את החקירה ולבחון טענות אלו של הנאשם, טרם תחילת המשפט (ראה בהקשר זה ת/1, ש' 1-12, שם אומר הנאשם, בין השאר, במהלך חקירתו: **"אני בלי עו"ד אני לא מבין דבר"**).

15. בפסיקת בתי המשפט נקבע כי הרשעה על פי זיהוי חזותי, כראיה יחידה, צריך שתבצע בזהירות רבה ונקבע מבחן כפול להערכת משקלו ומהימנותו של הזיהוי. כך, יש לבחון את אמינותו הכללית של העד המזהה ובשלב השני את מהימנות הזיהוי עצמו, כשזו נבחנת בשני רבדים: יכולת העד להטביע בזיכרונו רשמים חזותיים ובפרט את חזות מבצע העבירה, וכן את יכולת העד לשחזר את חזות מבצע העבירה ולזהותו בפועל. כך בע"פ 4263/14 מגדי נעאיים נ' מדינת ישראל, נקבע כלהלן:

"רבות כבר נכתב על הבעיות הכרוכות בהרשעה המבוססת על זיהוי חזותי של נאשם על ידי עד יחיד. זיהוי כאמור נשען על אימות נתונים הנעשה, בדרך כלל, בשעת מתח, במהירות רבה, בתנאים אשר עלולים להוביל לבלבול ולזיהוי מוטעה, על אף שפעמים רבות, המזהה בטוח באמת ובתמים כי האדם אותו מזהה כמבצע העבירה, הוא אכן האדם שכשל" (ראו ע"פ 648/77 קריב נ' מדינת ישראל, פ"ד לב(2), 758, 729 (1978)). אלא שמחקרים מראים כי זיהויים אלה, גם כשהם נעשים בביטחון מוחלט וברמת וודאות גבוהה, עלולים להיות מוטעים כתוצאה מתעותי הזיכרון וממגבלות היכולת האנושית לתפוס את פניו של הפושע בעת ביצוע העבירה, לשמרו בזיכרונם באופן מהימן ולשחזרו בשלב מאוחר יותר".

16. יש להדגיש, כי במקרה זה אין מקום להטיל כל ספק במהימנות עדותו של השוטר שרביט, שבלטה בכנותה, ועדותו הייתה עקבית ועניינית וכפי שצוין בת/5, בזמן התרחשות האירוע העד זיהה את הנאשם בוודאות מלאה.

עם זאת, עדיין יש לבחון אם הייתה בין הנאשם לעד הכרות מספקת, שיש בה כדי לאפשר זיהוי וודאי לאחר מכן, בעת האירוע גופו.

לעניין זה אכן צוין העד כי שבוע קודם לכן פגש בנאשם, בנסיבות שתוארו על ידו, כאשר חשד בנאשם, וזאת על סמך צפייה באותן מצלמות אבטחה קודם לכן, כי הנאשם מנסה לבצע עבירות כלפי כלי רכב. מתברר, כאמור, כי בצפייה בתמונות ובצילומים לא זיהה שרביט את הנאשם וכי המפגש הראשון ביניהם, ארע כאשר שם לב לדימיון הרב הקיים בין הבגדים שלבש הנאשם, בעת שפגש בו, ובין הבגדים שנראו במצלמות האבטחה, שמהם לא הובא כל תיעוד חזותי, בתמונות.

17. המפגש השני, נשוא כתב האישום, ארע כאמור בנסיבות אותן תיאר העד, כאשר מדובר במפגש שארע בחטף, בחניון, בין הנאשם לבין העד, שהסתמך בין השאר לעניין זיהוי תווי פניו של הנאשם, על ההיכרות שנוצרה באותו מפגש ראשון, שבו שוחח עם הנאשם כ- 40 דקות.

לכאורה, מדובר בזיהוי שניתן לייחס לו משקל משמעותי לחובת הנאשם, וזאת בשים לב גם לנסיבות ההכרות הקודמת, כפי שתוארה על ידי העד שרביט. עם זאת, אין להתעלם מכך כי מדובר במפגש אחד, בודד, בין הנאשם ובין העד שרביט, שארע כשבוע טרם האירוע נשוא כתב האישום, מדובר אפוא בחשיפה חד פעמית לפני המזהים ע"י העד עם הנאשם.

18. יש לציין כי העד שרביט כתב אף הוא זכ"ד (ת/5) נוסף לדו"ח שערך, ת/4, בו כתב כי לטעמו ניתן לזהות את הנאשם על פי התמונות ת/א6 - ת/6ה', על פי: "**מבנה גוף, תיאור לבוש, סמיכות לאירוע 04:21**". אולם עיון בתמונות שהוגשו ת/א6 - ת/6ה', מעלה קושי בזיהוי הנאשם, כמי שדמותו אכן מופיעה באותן תמונות. גם בצפייה בדיסק (ת/12) לא ניתן לזהות את הנאשם.

19. אכן, בפני העד שרביט היו לכאורה נתונים משמעותיים שהיה בהם לאפשר זיהוי של הנאשם, אלא שמתברר כי אין ניתן ללמוד מעדותו של השוטר הנוסף ליאור, כי הבחין בתווי פניו של הנאשם, או מבנה גופו, וכל שהעד הבחין הוא בצבע הבגדים שלבש הנאשם, כפי שהבחין באלו תחילה העד שרביט, והכל בעת שהיה במרחק כ-50 מטרים מהדמות שראה, ממרחק שהינו רב, כשמדובר בשעת לילה, כשבחניון עצמו נעדרה תאורה, וקיימת אך תאורת רחוב, מחוץ לחניון (ראה עדות שרביט, עמ' 8 ש' 16-17).

20. מתברר אפוא כי ראיית זיהוי יחידה זו, שבאה מפי העד שרביט, לא זכתה לגיבוי ראייתי נוסף, במסגרת הראיות שהובאו מטעם המאשימה. מנגד, כפי שפורט לעיל, קיימים פגמים, מצטברים, בניהול המשפט, באופן שהיה בו כדי לפגוע בהגנת הנאשם, והדברים נוגעים להפרת זכות הנאשם להיוועץ בעו"ד.

טעות משמעותית נפלה גם בנוגע לתאריך שבו התרחש הארוע, והדברים פורטו לעיל. היה באלו כדי להמעיט מהגנת הנאשם ולזרוע, בלבול בהגנתו. בנוסף, אל מול עדותו של שרביט, בדבר הזיהוי הוודאי, באה עדותם של עדי ההגנה, שתמכו בגרסת הנאשם בדבר האליבי. וכאמור, עדי ההגנה אלו כמעט ולא נחקרו בחקירה נגדית, בכל הנוגע לאליבי שהעניקו לנאשם, ויש בכך, בפני עצמו, כדי להוסיף לגדר הספק הסביר המתעורר בעניינו של הנאשם. אמנם, העדר החקירה נעוץ באותה טעות שנוגעת לתאריך הארוע, כפי שננקב בכתב האישום, אלא שלטעות זו, קיימות השלכות בכל הנוגע להגנתו של הנאשם, כשבנוסף נמנעה ממנו, בתחילת ההליך, בזמן החקירה במשטרה, העלאת טענת האליבי, כמפורט לעיל.

לא למותר לחזור ולהדגיש את הבעייתיות הכרוכה גם באופן ניהול החקירה המשטרית, עת נמנעה ממנו זכות ההיוועצות, כפי שהדברים פורטו לעיל.

21. כמו כן, אין בנמצא די ראיות להוכחת המיוחס לנאשם בדבר החזקת הנכסים החשודים כגנובים. לעניין זה טען הנאשם בעדותו, משהתייחס למכשיר הטלפון הסלולארי, שנתפס בחיפוש (ת/11), כי מדובר במכשיר ישן, כאשר מתברר מדו"ח החיפוש כי נתפסו שני מכשירי טלפון סלולארי עם מקשים (ת/11). מתברר גם כי באותו חיפוש נתפס מכשיר "אייפד", פגום, שאינו מופיע בכלל המוצגים שנטען לידים שהינם חשודים כגנובים (ת/11). אשר לשלט לרכב שנתפס, לא הוצגה כל חוו"ד מומחה, שיש בה כדי להגדירו כמכשיר המשמש למעשי התפרצות. נסיבות אלו אינן מאפשרות לקבוע כי עולה חשד סביר כי הרכוש שנתפס ברשות הנאשם הינו רכוש החשוד כגנוב.

22. יתרה מזו. עולה, כי בחקירתו במשטרה (ת/1) לא הוזהר כלל הנאשם בנוגע לחשד הקם נגדו בדבר ביצוע עבירה של החזקת רכוש החשוד כגנוב, הגם שנשאל מה מקורו של הרכוש שנתפס אצלו והנאשם סרב להשיב על כך, אלא אם כן ינתן לו להיוועץ בעו"ד והיה על החוקר להעמיד את הנאשם על זכויותיו, לרבות תיאור העבירות אשר בגינן הוא נחקר (ע"פ 10049/08 אבו עזא נ' מדינת ישראל, פסקאות 117 ו-123).

אשר על כן ונוכח המפורט לעיל, אין לומר כי המאשימה עמדה בנטל להוכחת המיוחס לנאשם, מעבר לספק סביר ועל כן, אני מורה על זיכוי הנאשם מכלל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום ו' תמוז תשע"ה, 23/06/2015 במעמד הנוכחים.

מרדכי פלד, סגן נשיא